

Vergaderjaar 1988–1989

20 462

Uitvoering van het op 20 mei 1980 te Luxemburg tot stand gekomen Europese Verdrag betreffende de erkenning en de tenuitvoerlegging van de beslissingen inzake het gezag over kinderen en betreffende het herstel van het gezag over kinderen, uitvoering van het op 25 oktober 1980 te 's-Gravenhage tot stand gekomen Verdrag inzake de burgerrechtelijke aspecten van internationale ontvoering van kinderen alsmede algemene bepalingen met betrekking tot verzoeken tot teruggeleiding van ontvoerde kinderen over de Nederlandse grens en de uitvoering daarvan

Nr. 6

TWEEDE NOTA VAN WIJZIGING

Ontvangen 11 april 1989

A. In artikel 5, derde lid, aan het slot, worden de woorden «de persoon die het kind heeft ontvoerd» vervangen door: de persoon die voor de internationale ontvoering van het kind verantwoordelijk is of medeverantwoordelijk is.

B. In artikel 13 worden de volgende wijzigingen aangebracht:

1) Het vijfde lid wordt vervangen door het volgende:

5. Indien de rechter het verzoek toewijst, beveelt hij de afgifte van het kind aan degene aan wie het gezag erover toekomt, of, indien zulks niet aanstonds mogelijk is, voorlopig aan de raad voor de kindbescherming. Hij kan tevens desverzocht of ambtshalve elke persoon die voor de internationale ontvoering van het kind verantwoordelijk is, of medeverantwoordelijk is, veroordelen tot betaling aan de centrale autoriteit, of aan de persoon aan wie het gezag over het kind toekomt, van de door deze in verband met de ontvoering en de teruggeleiding van het kind gemaakte kosten. Indien meer personen bij de ontvoering zijn betrokken, zijn zij hoofdelijk voor het geheel aansprakelijk. De beschikking is uitvoerbaar bij voorraad.

2) In het zevende lid wordt «drie weken» vervangen door «twee weken».

Toelichting

Afgifte van het kind aan de raad voor de kindbescherming kan nodig zijn wanneer er wegens feitelijke omstandigheden (er is geen plaats in het vliegtuig) niet aanstonds een mogelijkheid is het kind terug te brengen naar het land waaruit het werd ontvoerd of over te geven aan de persoon die met het wettig gezag is bekleed. De raad lijkt de meest

aangewezen instantie om de zorg voor het kind op zich te nemen zolang de teruggeleiding niet kan worden geëffectueerd.

In het in november jl. gehouden overleg van centrale autoriteiten in Straatsburg is gebleken dat zich nog wel eens problemen voordoen in verband met de betaling van de kosten van teruggeleiding van het kind. De verdragen brengen deze kosten in beginsel ten laste van de verzoeker. Wanneer deze evenwel niet in staat is deze kosten te dragen, of wanneer om welke reden dan ook de betaling van deze kosten een probleem oplevert dat de teruggeleiding van het kind zou kunnen belemmeren, zal de centrale autoriteit die zich voor die teruggeleiding van het kind heeft ingespannen in de praktijk ook wel deze kosten in eerste instantie voor haar rekening moeten nemen. Het is in verband daarmee van belang dat die kosten zo mogelijk kunnen worden verhaald op degene die voor de ontvoering verantwoordelijk is. Het lijkt wenselijk deze mogelijkheid uitdrukkelijk in de wet te regelen. Daartoe strekt het voorstel onder B onder 1). Er wordt gesproken van «degene die voor de ontvoering verantwoordelijk is, of medeverantwoordelijk is», hetgeen ruimer is dan degene die de ontvoering heeft verricht. In artikel 5, derde lid, wordt daarom dezelfde terminologie voorgesteld (zie A). Wanneer de persoon die voor de ontvoering verantwoordelijk is gebruik heeft gemaakt van de diensten van een derde of derden, zijn alle betrokkenen hoofdelijk aansprakelijk voor de kosten van de centrale autoriteit. Die kosten omvatten niet alleen de kosten van teruggeleiding, maar ook die van een raadsman, indien de centrale autoriteit deze heeft ingeschakeld, of van anderen van wier diensten zij eventueel gebruik heeft gemaakt, bijvoorbeeld een begeleider die het kind terug moet brengen naar degene die het wettig gezag er over uitoefent. Ook kosten van huisvesting, verzorging en voeding van het kind wanneer het tijdelijk is toevertrouwd aan de raad voor de kindbescherming of door de raad moet worden opgevangen in afwachting van de teruggeleiding naar het land waaruit het werd ontvoerd. Het voorgaande geldt mutatis mutandis ook voor de kosten die gemaakt zijn door degene die met het wettig gezag over het kind is bekleed en die zelf activiteit heeft ontwikkeld om de teruggeleiding te bewerkstelligen.

In het overleg te Straatsburg is het belang van een snelle procedure een centraal thema geweest. Daarbij is gewezen op de wenselijkheid van zeer korte termijnen in de rechtsgang. In verband daarmee verdient het bij nader inzien aanbeveling de termijn van beroep terug te brengen tot twee weken, in plaats van drie weken zoals in het wetsvoorstel oorspronkelijk was bepaald.

De Minister van Justitie,
F. Korthals Altes

De Staatssecretaris van Justitie,
V. N. M. Korte-van Hemel